

– Meglehet, mindenesetre számomra sokkal elfogadhatóbb például Timón módszere, aki úgy őrizte meg mestere, Pürrhón tanítását, hogy művében saját maga beszélget vele. Persze ez sem jelenti azt, hogy Timón hűen adta vissza mestere szavait, nyilván ő is a maga képére formálta Pürrhónt, de legalább nem szemfényvesztő módon tette, mint Plátón. Bár ő éppen azzal téveszt meg, hogy azt a látszatot kelti, mintha a dialógusok a valódi beszélgetések lejegyzései volnának.

– Ha tehát a kezdőpont a mások közt folyó platóni dialógus a szerző kiiktatásával, akkor a végpont az a lecsupaszított előadásmód, amely nélkülöz minden csa-

lafintságot, látszatot és rejtőzködést, s bár első pillanatra nevetségesnek tűnik, az egyetlen igazán hiteles dialógusnak bizonyul. Mert végső soron egész életében kizárólag önmagammal beszélgetek, senki mással.

– Ezek szerint szolipszista vagy?

– Bizonyos szempontból igen.

– Nem félsz, hogy kinevetnek?

– Dehogyan. Én nevetek másokon, hiszen egytől egyig én vagyok mindegyikük. Plátón életművének ez a titkos értelme.

– Kiforgatod a platóni hagyományt.

– Már rég meg kellett volna tenni.

ÁFRA JÁNOS

Ébredés most

*lémentes emlékek falra fagyva,
közös estéinket a tegnap felszámolta,
sötétség mozog a függöny mentén,
lékek szavakon, levegőben léthiány,
most nehezen adódik a tudónek,
hagyja, hogy helyére más lépjen,
együtt éreztük test mögötti vonzatunk,
míg itt voltunk ágyon, csendben,
de most dühösebben szuszognak
az árnyak, belőlük lettünk és felénk*

*áramlik unalmunk, a lét bennük
éri utol önmagát, mondta, és képekre
szakadtak állványra simuló sorai,
megtelepedő kísértetek uralták el
belső látóhatárunkat, és mikor olyan
közel kerültek hozzánk, hogy képesek
voltak arcunkba lihegni, belülről,
én átengedtem nekik, csak húsát
hagyták hátra a száraz csontokon,
amit eddig sem volt erőnk uralni*

egybeszálaz

*átfonva nagyon, mint
két öreg, oldalasan nyugszik
a testünk, kimozdulunk,
hajam és fülem lélegzetére,
szíve hátamra simul, halkan
öleli a mellem, most ott
vagyunk nedves lepedők
és hámsejtek elpuhultságain,
ujjak, nyelvek, szavak itt
a sötét testben, illatokon át
látjuk egymást, lehunyt
szemmel, így a létet, és így
a másik embert, belém
álmodva nyugszik, csak
időnként rezzen fel,
megremeg, hogy mi lesz,
ha nélkülem kel*